

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΓΥΕ ΕΜΗ ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΣΕΧΕ, ΕΜΟΙΣ ΔΕ ΛΟΓΟΙΣ ΠΑΡΑΒΑΛΛΕ ΣὸΝ ΟΥΣ. ΠΑΡΟΙΜ. ΣΟΛΟΜ: ΚΕΦ. Ε

Αρ. 6. ΣΜΥΡΝΗ. 14 | 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. 1831.

ὈΡΗ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ.

Εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν μας, ἐπεριγράφησαν τὰ ὄρη τοῦ Λιβάνου τὰ πρότιστα τῆς Παλαιστίνης. Ἔχουμεν ἀκολουθῶς νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων τινῶν κατωτέρων εἰς τὴν ἔκτασιν, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν χαίρονται ὀλιγωτέραν φήμην ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Τὸ ὄρος Κάρμελ τὸ ὁποῖον ἕως τὴν σήμερον βαστᾷ τὸ παλαιὸν τοῦ ὄνομα, εἶναι εἰς ἓνα ἀκροτήριο, πρὸς Νώτον τοῦ Κόλπου Α. Ἰωάννης τῆς Ἄκρου. Συνθέεται ἀπὸ μερικοῦς λόφους οἵτινες ὑψώνουν χοριστὰς κορυφάς, καὶ ὁ βορειότερος εἶναι ὁ πλέον ὑψηλός. Ἡ γῆ τούτου τοῦ ὄρους εἶναι πολλὰ καρποφόρος ἐπειδὴ ἀφθόνως κάμνει καρποὺς καὶ ἄνθη. Ἀπὸ ταύτην τὴν περίστασιν ὀνομάσθη οὕτω, τὸ ὁποῖον ὀλοῦ καρποφόρον χωράφι. Περιπλέον ποτιζέται ἀπὸ πολλοὺς ρύακας. Εἰς τὰς I. Γραφὰς συχνάκις ἀπαντῶμεν αἰνιγματώδεις εἰδήσεις ὡς πρὸς τὴν εὐφορίαν καὶ ὠραιότητάτου.

Ἔχει πολλὰ καὶ μεγάλα σπήλαια, μερικὰ τῶν ὁποίων πρῶτον ἐκατοικοῦντο ἀπὸ ἀσκητᾶδες, καὶ φαίνονται ἀκόμη τὰ κελεῖα των. Ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ ὄρος ὁ Προφήτης Ἡλίας, καὶ ὁ Ἐλίς, τὸ περισσότερο ἐκατοικοῦσαν. καὶ οἱ Μωαμεθανοὶ ἕως τῶρα βαστοῦν μὲ μεγάλην εὐλάβειαν, ἓνα ἀπὸ τούτα τὰ σπήλαια, ἐπειδὴ ἐστάθη ἡ κατοικία τοῦ Ἡλίου. Μία τάξις καλογήρων ἀπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ὀνομάζονται Καρμελίται, ἐπειδὴ οἰκοδόμησαν τὸ πρῶτον μοναστήρι των εἰς τὴν κορυφὴν τούτου τοῦ ὄρους.

Κατὰ τὸ Νότιον—Ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κάρμελ εὐρίσκεται τὸ ὄρος Θαβώρ, τοῦ ὁποίου τὸ χῶμα τὸ μεγαλύτερον μέρος εἶναι ἀπὸ τίτανον. τὸ σχῆμα του εἶναι ὡς ἓνα κεφάλι ζάχαρης, καὶ σκεπάζεται εἰς τὴν κορυφὴν του ἀπὸ δάση θαλασιδίων καὶ ἄλλων δένδρων. Πρὸς Μεσημβρίαν, καὶ Δυσμὰς τοῦ Θαβώρ εὐρίσκεται ἡ πεδιάς τοῦ Ἰεζρέλ, ἡ Ἔσδρελον, πλησίον τῆς ὁποίας πρὸς Νότον εἶναι τὰ ὄρη τοῦ Νάβλου. Πρὸς Ἄρκτον τὰ ὄρη τῆς Ναζαρέτ φθάνουν ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Θαβώρ. καὶ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶναι ἄβατον. Ἡ Κορυφὴ τοῦ ὄρους εἶναι ὠρειδῶδες σχήματος, τὴν ὁποίαν ἐμπορεῖ τις νὰ τριγυρήσῃ εἰς τὸ μιάστημα δισῆς ὥρας. Ἐκεῖ ἔπάνω ὁ Βαραά ἐστρα-

τοπέδευσε μὲ τὰς δέκα του χιλιάδας, προτοῦ νὰ ἐφορμήσῃ τὴν Συσήθην. Ἐδὼ ἀκόμη κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μετεμορφώθη. Ὀλον τὸ καλοκαίρι τὸ ὄρος Θαβώρ σκεπάζεται ἀπὸ σύννεφα, τὰ ὁποῖα δὲν διαλύονται παρὰ τὸ μεσημέρι. Τὴν ἡμέραν πάντοτε φυσᾷ δυνατὸς ἄνεμος καὶ τὴν νύκτα περισσότερη δροσιά πίπτει, ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τῆς Συρίας. Τὰ δασώδη μέρη τοῦ ὄρους εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀγριοχοίρους, τοὺς ὁποῖους πάντοτε σκοτώνουν οἱ κυνηγοί.

Ἀπὸ τὴν Κορυφὴν τοῦ Θαβώρ. Φαίνεται μία ὠραῖα θεωρία. πρὸς Μεσημβρίαν ἐξανοίγεται ἡ Ἱερουσαλήμ, πρὸς ἀνατολὰς αἱ πεδιάδες τοῦ Ἰορδάνου, καὶ πρὸς Ἄρκτον εἰκεῖναι τῆς Γαλιλαίας.

Ὀλίγα μίλια μακρὰν ἀπὸ τὸ Θαβώρ πρὸς Ἄρκτον, εἶναι ἓνα κρημνώδες ὄρος μετρίου ὕψους τὸ ὁποῖον τελειώνει εἰς δύο μυτεράς κορυφάς. Ἀπὸ τοὺς Ἀραβας ὀνομάζονται Κέ-ρατα τοῦ Χότεϊν, ἐνὸς σιμωταινοῦ χωρίου. Ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς χριστιανούς τὸ ὄρος τῶν Μακαριοτήτων, κατὰ παράδοσιν.

Πρὸς Μεσημβρίαν τῆς Ναζαρέτ σιμὰ εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Ἔσδρελον, εἶναι ἓνα ὄρος μετρίου ὕψους τὸ νότιον μέρος τοῦ ὁποίου ἔχει ἓνα κρημνώδη καὶ ἄβατον βράχον. Οὗτος ὁ τόπος, κατὰ τὴν τοπικὴν παράδοσιν, εἶναι ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι ἐπροσπάθησαν νὰ κρημνίσουν τὸν Σωτήρα μας.

Κατὰ τὸ Ν. Ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς πεδιάδος τοῦ Ἔσδρελόν εἶναι τὸ ὄρος Γαλβθα' ὀνομάσθη οὕτω διὰ τὰς πολλὰς του πηγὰς, καὶ εἶναι ἀξιοσημείωτον διὰ μίαν αἱματώδη μάχην μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ Φιλισταίων εἰς τὴν ὁποίαν Σαοὺλ ὁ βασιλεὺς ἐφρονεῖθη. Ἡ γῆ τούτου τοῦ ὄρους καὶ ἐκεῖνη τῶν πλησίων του, εἶναι εὐφορος ἀλλ' ἀκαλλιέργητος.

ΜΗΤΡΙΚὴ Ἐπιβρῶή

Ὅταν ὁ νοῦς τοῦ νηπίου ἀρχίζει νὰ ἐξυπνᾷ, καὶ ἡ προσοχὴ του πρῶτον καταγίνεται εἰς τὰ τριγύρω του ἀντικείμενα, χρειάζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς ἐκεῖνην τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν νὰ γίνουσι εἰς τὸν νοῦντου αἱ πρῶται ἐντυπώσεις, καὶ ἡ πρώτη διεύθυνσις τῆς προσοχῆς του.

Γότε λοιπόν ἡ μητέρα ἔχει μίαν εὐκαλίαν καὶ μίαν ἐπιφοίτησιν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἀπαντήσῃ ἄλλον καιρὸν. Διὰ πρῶται ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας κάμνει τὸ νήπιον πρέπει νὰ τοῦ ἐξηγῶνται ἀπὸ ἐκείνην ἥτις τὸ ἐγέννησεν. Καθὼς αὐτὸ στεραίωνει τοὺς ὀφθαλμοῦστού ἐπάνω εἰς τὰ φωτεινὰ ἄστρα τὰ ὁποία λάμπουν εἰς τὸ στεραίωμα τῆς νυκτός, καὶ ἐρωτᾷ. "Ποῖος ἔκαμεν ἐκεῖνα τὰ φωτεινὰ πράγματα;" Τὸ χρέος τῆς μητρὸς εἶναι νὰ εἰπῇ εἰς τὸ μωρὸν, διὰ ἐκεῖνο τὸ μέγα καὶ ἀγαθὸν ὄν τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ ὅστις εἶναι ὁ Πατὴρ τοῦ ἐλεύου. Καὶ ὅσον τὸ πνεῦμα του ἀνοίγει, ἡ μητέρα ἀλέγει τοῦ μικροῦ ἀκροατοῦ τῆς, διὰ τὸν Χριστὸν ὅστις ἐγεννήθη εἰς μίαν φάτνην, καὶ ἀπέθανεν ἐσταυρωμένος. Καὶ ὅταν στρώνει τὸ προσκεφάλον του διὰ νὰ ἐλαφροκοιμηθῇ τὴν νύκτα, καὶ τὸ φυλάττει, εἶναι ἰδικόν τῆς προτέρημα νὰ τὸ ἀκούη νὰ τραβλίζει τὸ "Πάτερ ἡμῶν" καὶ νὰ τὸ ὀδηγῇ νὰ ἀγαπᾷ ἐκεῖνον τὸν πατέρα τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα τόσον ὀγλήγορα προφέρει. Ἄν ἀπεράσῃ ἡ χρυσὴ αὐτὴ εὐκαιρία, αὐταὶ αἱ ἡμέραι τῆς νηπιότητος ἀπερνοῦν ὀγλήγορα, καὶ ὁ νοῦς ἄς εἶναι μόνος γεμάτος ἀπὸ μύθους, ἢ παιγνιώδη τραγούδια, καὶ ὁ πολύτιμος ἀθάνατος συντροφεύετε εἰς ἄλλον παρὰ ἐπάνω εἰς τὸν Παράδεισον. Λέγεται μερικαὶ ὅτι εἶσθαι ἀμαθεῖς, καὶ διὰ τοῦτο ἀδύναται νὰ τὰ διδάξετε; Καθὼς τὸ τέκνον σας κρέμαται εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ ἀργινᾷ νὰ ἐρωτᾷ κανένα νόστιμον ἢ περιέργον μῦθον, ἠξεύρετε ἀρκετοὺς νὰ τοῦ εἰπῆτε διὰ κανένα ἥρωα ἢ βασιλέα καὶ δὲν ἠμπορεῖται νὰ τοῦ εἰπῆτε διὰ τὸν Βασιλέα τῆς Σιών, τὸν Κύριον τῆς εἰρήνης; Καὶ τί περισσότερον ὁ πεπαιδευμένος Φιλόσοφος ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ τοῦ νηπίου τούτου;

Ἡ ΚΟΓΧΙΑΝ.

Παρὰ τοῦ Εὐλ: Δόκτωρος Οὐάλς Βριττανικοῦ Ἱερέως ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Τέκνον. Πάτερ, τί θέλει νὰ εἰπῇ ἡ τραχεῖα αὐτὴ λέξει—Κογχολογία;

Πατὴρ. Κογχολογία εἶναι ἡ γνώρισις τῶν ὀστράκων.

Τ. Ἀλλὰ τί γνῶσιν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποκτήσῃ ἀπὸ τὰ ὀστρακα ἀληθινὰ εἶναι πολλὰ νόστιμα, ἀλλὰ τοῦτο ἠμπορῶ νὰ τὸ εἶδω χωρὶς Κογχολογίαν.

Π. Κάθε ὀστρακον εἶναι ἓνα ὀσπήτιον τὸ ὁποῖον περιέχει, ἓνα ἢ περισσοτέρους κατοίκους, τῶν ὁποίων ἡ συνήθεια καὶ ὁ τρόπος τῆς ὑπάρξεώςτων, ἐνίοτε εἶναι παράξενος.

Τ. Τώρα, ἐδῶ εἶναι αὐτὴ ἡ ταλαίπωρος καὶ ἀναίσθητος κογχήλη δὲν ἔχει τίποτε περιέργον νὰ εἶδω, παρὰ ἓνα μαλακὸν σωρὸν χωρὶς καμμίαν μορφήν, καὶ κανένα σημεῖον ζωηρότητος· τί λοιπὸν παράξενον ἠμπορεῖ νὰ εὐρίσκηται εἰς αὐτό.

Π. Ὁ ἄμορφος σωρὸς, καθὼς τὸν ὀνομάζεις, ἔχει ἓνα τακτικὸν σχῆμα μὲ μέλη τόσον ἀναγκαῖα, ὡσάν οἱ θραχιόνες καὶ τὰ ποδάρια εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Τ. Ὁ, Ναι τὴν ὄρα τὸ βλέπω ὅπου ἀρχίζει νὰ κινεῖται καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὴν μορφήν του ὡσάν κοχλίας, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ ὀμμάτια μὲ κέρατα ὡσάν τὰ ἐδικάτων;

Π. Ὁχι, διότι τὰ ὀμμάτια δὲν εἶναι ἀναγκαῖα. Βλέπει ἐκεῖνα τὰ κλώσματα τὰ ὁποῖα κρέμονται εἰς τὴν ἄκρον τῆς κογχήλης, μὲ αὐτὰ πιάνεται ἢ ριζώνει σταθερῶς εἰς κανένα λίθον ἢ ἄλλο τι, καὶ ὅλα τὰ κύματα τῆς θαλάσσης σπανίως τὸ ἐνοχλοῦν· δὲν ἔχει χρεῖαν λοιπὸν ἀπὸ ὀφθαλμοῦσ διὰ νὰ βλέπῃ τὸν δρόμον του, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν μεταφέρεται ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον διὰ ἀσφαλείαν του ἡ φύσις τοῦ προμηθεύει μὲ ἓνα τρόπον πολλὰ περιέργον.

Τ. Πῶς ἀκριβέμου πάτερ;

Π. Εὐρίσκηται ἓνα μέγα εἶδος ὀστράκων ὀνομαζόμενα πίννα, ἢ θαλάσσια πτέρυγες, καὶ ἔχουν ἓνα ἀδδηράγον ἐχθρὸν ὅστις εἶναι ἡ καλουμένη σηπία, (α) ἥτις ἔχει ὀκτὲ μακρεῖς πόδας καὶ ὁπόταν ἡ δύστυχος πίννα ἀνοίγῃ τὸ ὀστρακφυλοῦν τῆς διὰ νὰ βοσκήσῃ, αὐτὸς στέκει ἄγρυπνος διὰ νὰ ἀπλώσῃ τοὺς πόδας του, καὶ νὰ τὴν καταφάγῃ, ἐὰν ἓνας καλὸς φίλος τῆς πίννας ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸν οἶκον τῆς, δὲν ἐδύνατο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Τ. Ποῖος φίλος κατοικεῖ εἰς τὸν οἶκον τῆς; μεταφράσαι ὡ Πάτερ;

Π. Ὁ φίλος τῆς εἶναι ἓνας μικρὸς κάβουρας, τὸν ὁποῖον ἡ πίννα ὑποφέρει νὰ κοιμᾶται μέσα της, καὶ ὁ ὁποῖος τῆς πληρώνει, "καθὼς ἓνας παλαιὸς συγγραφεὺς λέγει," ἓνα καλὸν ἐνοίκον διὰ τὴν κατοικίαν του. Ὁ μικρὸς οὗτος καρκίνος ἔχει κόκκινα ὀμμάτια, καὶ θεωρεῖ μὲ μεγάλην ὀξύδερκειαν. Οὕτω, ὅτε ὁ τυφλὸς φίλοστού ἀνοίγει, αὐτὸς πάντοτε ἀγρυπνᾷ διὰ τὸν ἐχθρὸν, καὶ εὐθὺς ὅπου τὸν εἶδῃ ἐρχόμενον μὲ τοὺς μεγάλους πόδας του ὡσάν λύκος, αὐτὸς δίδει τὴν εἰδησιν εἰς τὴν πίνναν μὲ ἓνα μικρὸν τζίμπημα τοῦ ὄνυχίουτου, καὶ παρευθὺς αὐτὴ κλύει τὸ μέγα της ὀστρακφυλοῦν, καθὼς ἓνας φρόνιμος ἄνθρωπος κλειδώνει τὸ ὀσπήτιου καὶ ἀφίνει ἔξω τὸν κλέπτην.

Τοῦτο ἀναφέρεται ἀπὸ πολλοὺς συγγραφεῖς, παλαιούς καὶ νέους, οἵτινες ἐπαρατήρησαν τὰ ὀψάρια καὶ εἶδαν τὰς περιστάσεις.

Τ. Τὸ εἶδες ποτέ σου;

Π. Ναι τὸ εἶδα ὅταν ἤμουν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ὁ κόλπος τῆς Σμύρνης εἶναι γεμάτος ἀπὸ τοῦτα τὰ μεγάλα κογχύλια, καὶ προσέτι ἔχει πλῆθος ἀπὸ ἀστακούς. Μίαν ἡμέραν ἐπεριπατοῦσα μὲ ἓνα μικρὸν πλοιάριον, καὶ καθὼς ἡ θάλασσα ἦτον πολλὰ καθαρὴ εἶδα μερικὰ εἰς τὸν πάτον, καὶ ἄλλας πίννας ἀνοικτάς καὶ ἄλλας αἰτινες ἐκλυον· οὕτω ἐγὼ ἤμουν περιεργὸς νὰ τὰς ἐξετάσω. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ναύτας ἠξεύρε νὰ κολυμπᾷ θαυμασίαι· αὐτὸς ἐπήδησεν ἔξω, ἐβούτησεν κάτω καὶ ἀνέβασε κάμποσας, εἰς κάθε μίαν τῶν

(α) Δὲν εἶναι τόσον πιθανὸν ὅτι τοῦτο τὸ ζῶον νὰ ἐνσκληῖ τόσον τὴν πίνναν διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, εἰδοποιούμεθα ὅμως ὅτι ἐνοχλεῖται περισσότερον ἀπὸ τὸν ἄστακὸν ὅστις εἶναι ἀξιώτερος διὰ τὰ πιλοποικίλα ὄπλατου. τὴν ἐξέτασιν τοῦτου ἀφίνομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

ὁποῖων εὐρίσκεται ἓνας μικρὸς καρκίνος. Εὐθὺς ὅπου ἡ πίννα ἀνοιξε, ἐφανερῶθῃ ὡσάν φύλακας μὲ τὰ κόκκινα ὀμμάτια του καὶ ὅταν εἰσίμως τίποτε, ἔτρεχε μέσα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι εἰδοποιῶσε τὸν φίλον του, καὶ ἐκλυε τὰ ὄστρα-κόφλουδά της. Ὁ καρκίνος λοιπὸν ὀνομάζεται φύλαξ τῆς πίννας.

ΣΟΚΟΥ

Τ. Τοῦτο εἶναι ἀληθινὰ πολλὰ παράδαξον, ἀλλὰ τὴν μεταχειρίζομεθα εἰς τίποτε;

Π. Δὲν φθάνει ὅπου χρησιμῆται εἰς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὸν ὅποιον τὰ πάντα ἐπλάσθησαν, τὰ γένηται ἢ αἰ κλωσταὶ τῶν κογχύλων μεταχειρίζονται εἰς καλὸν τέλος. Ἐνίοτε εἶναι τόσον μακρὰ, ὅπου τὰ ἀγκίστρια δένονται ἀπὸ αὐτὰ μὲ κάποιαν μηχανὴν καὶ ρίπτονται εἰς μέγα βάθος τῆς θαλάσσης. Αὐταὶ αἱ ἀργυραὶ κλωσταὶ εἶναι λεπταὶ καὶ δυναταὶ, ὡσάν νήματα μεταξίου καὶ μεταχειρίζονται εἰς παρομοίαν χρῆσιν. Ὁφελοῦν εἰς διάφορα εἶδη ἐνδύματων, καὶ εἶδα χειρόκτια καὶ περικνημίδες ἀπὸ αὐτὰ.

Τ. Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχω ἓνα ζευγάρι ἀπὸ αὐτὰ τὰ χειρόκτια. Ἀλλ' ἔχουν τίποτε ἄλλο περιεργότερον ἢ ὀφελιμώτερον.

Π. Ναί, εἶναι ἓν ἄλλο εἶδος ὀνομαζόμενον μυταὶ ἢ κογχίλη ἣτις ἔχει τὸ μαργαριτάρι· εὐρίσκεται εἰς τὰ ψυχρὰ ὕδατα καὶ γεννᾷ τὰ ὠραία μαργαριτάρια. Συχνὰ εὐρίσκουν ἀπ' αὐτὰς εἰς τοὺς ποταμούς τῆς ἀρκτώας Ἰρλάνδας, καὶ ἔτυχα νὰ εἶδω ὅπου εὗγαναν πολλὰ μεγάλα μαργαριτάρια.

Τ. Τὸ μαργαριτάρι τὸ ὅποιον θεωροῦμεν ὡς πολὺτιμον τὸ μεταχειρίζεται τίποτε τὸ ὄψαριον;

Π. Χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἀλλὰ ἡ γνῶσις μας μὲ τὴν Θεῖαν δημιουργίαν εἶναι πολλὰ περιορισμένη, καὶ ἡ ἀμαθειά μας εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν σοφίαν μας, ὅμως ἠμποροῦμεν νὰ κρίνωμεν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον γνωρίζομεν ὅτι μᾶς εἶναι ἄγνωστον: καθ' ἡμέραν μᾶς παρρησιάζεται νέα τις θεβαΐωσις τῆς τοῦ θεοῦ σοφίας καὶ ἀγάπης, ἣτις μᾶς δίδει νέαν αἰτίαν διὰ νὰ ἠμνοῦμεν, νὰ θαυμάζομεν, καὶ νὰ εὐφρημοῦμεν, τὴν ὑπερθαύμαστον ἀγαθότητα καὶ θεῖαν τοῦ ἐξουσίαν.

Ὁ ἔλεγχος τοῦ Ἐγγόνου.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας, ἔτυχεν ἓνας ἄνθρωπος ὅστις εἶχεν ἓνα μονόγενῆ υἱόν, τὸν ὅποιον ἀγαποῦσεν ὑπερβολικὰ, καὶ τοῦ ἐδίδε κάθε τι τὸ ὅποιον εἶχε, ὅταν ὁ υἱὸς του ἤξανε καὶ ἔκαμε ὁσπῆτι ἐδικόν του, ἐκαταφρονοῦσε πολὺ τὸν ταλαίπωρον γέροντα τὸν πατέρα του καὶ ἀρνείτο νὰ τὸν τρέφει, διοχνωντὰς τὸν ἀπὸ τὸν οἶκον του. Ὁ Γέρον λοιπὸν εἶπεν εἰς τὸν ἐγγονά του. " Πήγαινε καὶ φέρε μου τὸ σκέπασμα ἀπὸ τὸ κρεβάτιμου, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ καθήσω εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ ψυμοζητῶ. Τὸ παιδίον μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ ὄμματα ἔτρεξε διὰ τὸ σκέπασμα. Ἠπάντησε τὸν πατέρα του εἰς τὸν δρόμον, τοῦ ὁποίου εἶπεν, " ὑπάγω νὰ πάρω τὸ σκέπασμα τοῦ πάππου μου διὰ νὰ σκεπα-

σθῆ καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ διακονήσῃ. Ἰπῆγεν λοιπὸν καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν πατέρα του λεγοντὰς του. " σέ περικαλῶ " ὁ πάτερ νὰ τὸ κόψῃς εἰς δύο κομμάτια, τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλει φθάσει εἰς τὸν πάππον μου, ἐπειδὴ ἴσως σέ χρειασθῆ τὸ ἄλλο ἡμισυ ὅταν μεγαλώσω ἐγὼ καὶ σέ διώξω ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν. Οἱ λόγοι τοῦ παιδίου τοῦ ἔκαμαν τόσῃ βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ὥστε ἔτρεξε παρευθὺς εἰς τὸν πατέρα του, καὶ τοῦ ἐζήτησε συγχώρησιν, ἀγαπώντας τὸν πάντοτε καὶ φροντίζοντάς τὸν ἕως ὅπου ἀπέθανεν.

Ζεστὸν Ἐνδύμα.

Ὅχι ὀλίγα ἀπὸ τὰς ἀσθενείας αἰτίνας ὑπερισχύουν εἰς τὴν Σμύρνην, χωρὶς ἀμφιβολίαν προέρχονται δι' ἄλλειψιν τοῦ ζεστοῦ ἐνδύματος, καὶ ἐξώχως τῆς φανέλας τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φέρουν κατὰ σάρκαν. Πολλοὶ ὅταν τοὺς ἐλέγξῃ τις διατι δὲν ἐνδύονται ζεστότερα ἀναφέρουν τὴν πτωχείαν τῶν μόνων πρόφασιν. Μ' ὅλον τοῦτο τινὲς τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τὴν ὁποίαν ὁ Ἐλεήμων Θεὸς μᾶς παρηγγεῖλε νὰ φυλάττομεν, ἀπέχοντες ἀπὸ κάθε ἔργον μας, εὐρίσκουν εὐκαιρίαν νὰ βάλλουν ἐπάνω των τὰ πλεον πολυτίμητα στολίδια ἐνῶ ἔχουν πολλὰς σχολαστικὰς ἡμέρας τὸν χρόνον διὰ νὰ κάμνουν τοιαῦτα. Ἐὰν ἦτον εἰς τὸ χέριμας, δὲν ἠθέλαμεν κάμῃ ἀλλέως, ἀπὸ τὸ νὰ ἐμποδίσωμεν νὰ φέρουν στολίδια ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πρῶτον δὲν εἶχαν ἀρκετὰ ζεστὰ φορέματα.

Ὀλιγόστευσις τοῦ Λοιμοῦ εἰς τὴν Ευρώπην.

Πρὸ δύο αἰῶνας περίπου, ὁ λοιμὸς ἐνίοτε ἔκαμνε τρομερὰς λεηλασίας εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Ἡ ὀλιγόστευσις τούτου τοῦ κακοῦ ἀπ' ἐκεῖνα τα μέρη καθὼς καὶ ἡ ἐντελής αὐτοῦ ἐξάλειψις, ἀποδίδεται εἰς τὴν φροντίδα τὴν ὁποίαν ὅλοι γενικῶς οἱ πτωχοὶ ἔλαβαν, εἰς τὸ νὰ κάμουν ζεστότερα ἐνδύματα, ὁσπῆτια, καὶ σκεπάσματα.

Ἀγάπη τῆς Ἱερᾶς Βίβλου.

Διηγοῦνται ὅτι, μίαν φορὰν εὐρισκόμενος ἓνας εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακὴν, τοῦ ἐδίδετο μόνον ὀλίγον φῶς μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν, διὰ τόσον καιρὸν ὅσον τοῦ ἀρκοῦσε νὰ φάγῃ· αὐτὸς ὅμως εὐχαριστεῖτο εἰς ἐκείνην τὴν εὐκαιρίαν, νὰ ἀρπάξῃ ταχέως τὴν Ἱερὰν Γραφήν καὶ νὰ διαβάσῃ ἓνα Κεφάλαιον, λέγων ὅτι εἰς τὸ σκότος ἠμποροῦσε νὰ εὔρη τὸ σπῆμα του, ὅχι ὅμως νὰ διαβάσῃ.

ἈΛΛΗΛΟΔΙΔΑΚΤΙΚὸΝ ΣΧΟΛΕΪΟΝ.

Με εὐχαριστήσιν μας ἐκδίδομεν τὴν ἀκόλουθον εἰδοποίησιν, καὶ θέλομεν νομίζει ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, ἐὰν οἱ ἀναγνώσταιμας ἀκολουθοῦν νὰ μᾶς προμηθεύουν ἀπὸ τοιαῦτα ἄρθρα.

Εἰδοποίησις.

Εἰς τὴν Σμύρνην δὲν ἔλειψαν οἱ Φιλόμοισι τῶν Γραικῶν νὰ συστήσωσι διάφορα Ἀλληλοδιδασκτικά Σχολεῖα πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν ἐνδεῶν νέων. μ' ὅλα ταῦτα πολλὰ παιδία φαίνονται περιφερόμενα εἰς τοὺς δρόμους, τὰ ὅποια ἐκτὸς ὅτι χάνουν τὸν πολῦτιμον τῆς νεότητός των καιρὸν, διαφθείρονται καὶ εἰς τὰ ἤθη, τῶσον ὥστε ἀφοῦ μεγαλώσουν γίνονται ὄχι μόνον περιττὸν θάρος τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ θλάβη εἰς τὴν ἀνθρώπινον κοινωνίαν. Δύο εἶναι τοῦ κακοῦ τούτου τὰ αἷτια, ἢ διότι οἱ γονεῖς νομίζοντες περιττὴν τὴν ἀνάτροφὴν τῶν τέκνων τῶν ἀμεριμνοῦν νὰ τὰ συστήσωσιν εἰς κἀνὲν τῶν τοιούτων Σχολείων, ἢ ὅτι αἱ χωρητικότητες τῶν ἱερῶν τούτων καταστημάτων συνεπλήρωσαν τὸν ἀριθμὸν των, καὶ μὴ δυνάμενοι, ὡς ἐνδεεῖς νὰ πράξωσιν ἀλλῶως, ἀφίουν τὰ τέκνα των εἰς ταύτην τὴν ἐλεεινὴν ἀπόλεσιν. Ὅσον μὲν εἰς τοὺς πρώτους, καθ' ὅ ἀναίσθητους καὶ ἀξιοθακρῦτους γονεῖς, δὲν ἐμπορεῖ νὰ συνδράμη τις εἰμὴ μὲ τὴν ἐνθύμησιν ὅτι, δι' αὐτὴν των τὴν πράξιν θέλουσι δόσει λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ὡς παραβάται τοῦ πλεον ἱεροῦ των καθήκοντος· εἰς τοὺς δευτέρους ὅμως, καθ' ὅ ζήλωτάς ἀλλὰ μὴ δυναμένους διὰ τὰ εἰρημμένα αἷτια νὰ φροντίσουν μερικῶς διὰ τὴν παιδείαν τῶν ἰδίων τέκνων, γνωστοποιεῖται ἀδελφικῶς ὅτι τὰ παιδία ταῦτα δέχονται εἰς τὴν Σχολὴν μας ἀμισθί, προσπαθοῦντες ἐπὶ τούτοις νὰ χορηγῶνται εἰς αὐτὰ δωρεάν καὶ τὰ συντελεστικά τῆς προκοπῆς των μέσα, ὡς βιβλία καὶ κλπ.

Ἡ Σχολὴ αὕτη εὐρίσκεται ἔξω τοῦ Βεζυργανίου εἰς τῶν Κυρίων Πιτακίων τὸ ὀσπήτιον, ὅπου διδάσκονται κατὰ τὴν Ἀλληλοδιδασκτικὴν Μέθοδον. Γνωστὸν ποιεῖμεν προσέτι, ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν Σχολὴν δέχονται καὶ εὐκαταστάτων παῖδες, πλὴν οὗτοι θέλουσι πληροῦναι τὸ διατεταγμένον τρίμηνον πρὸς μικρὰν τῆς Σχολῆς τῶν ἐξόδων ἐλάφρωσιν.

Προσκαλοῦμεν λοιπὸν καὶ συμβουλευόμεν ἀδελφικῶς τὸ δημόσιον νὰ μὴ παραβλέψῃ μίαν τοιαύτην προσφορὰν, ἥτις προέρχεται ἀπὸ καθήκον ἀνθρώπινον.

Συμπληρωτικόν. Εἰς τὴν εὐκαιρίαν ταύτην κρίνεται χρέος μας νὰ κοινολογήσωμεν πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας Χριστιανούς, ὅτι καθε Κυριακὴν περὶ τὰς 9 ὥρας τὸ πρωῖ ἐξηγεῖται τὸ ἱερὸν ἐκάστης Κυριακῆς Εὐαγγέλιον. οἱ χριστιανοὶ λοιπὸν παρακαλοῦνται ν' ἀφιερῶνουν μίαν ὥραν εἰς τὴν ἀπόδασιν τούτου τὸ ὅποῖον εἶναι ὁ χειραγωγὸς τῆς Οὐρανίου βασιλείας. ἄς συλλογισθῶμεν ὅτι ἡ παραμέλησις τῆς Ἁγίας βίβλου ταύτης μᾶς ὑπέβαλεν εἰς τὸν Προφητικὸν Ἐλεγχον " Πᾶντες ἐξέλιξαν ἅμα ἠχρῖώθησαν, οὐκ ἔστι ποιεῖν χρηστότητα οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός. "

Παναγιώτης Μαιμακίδης.

Ἡ ἀκόλουθος εἶναι μετάφρασις ἐνὸς ὠραίου ὕμνου, συντεθέντος παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως Ἡέβερ. Ἐγενε πλέον ἀξιοθεώρητος, ἐξ αἰτίας ὅπου ὁ ἴδιος Συγγραφεὺς ἔπεσε θῦμα τῶν ἀγώνων του ἐνεργῶν διὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὰς Ἰνδίας.

ΥΜΝΟΣ

Ἀπ' τῆς Γρηλάνδας τ' ὄρη παγομένα
Κί Αἰγιαλοὺς κοράλλινους τ' Ἰνδίας,
Ὅπου αἱ βρῦσαι νερὰ ἠλιοκαυμένα
Στὴν Ἀφρικὴν τὰς ἄμμους τὰς ἰδίας
Χρυσᾶς κάτω κυλοῦν μ' αὐτὰ ἐνωμένα,
Πὸ ποταμοὺς καὶ βάιφορους πεδιάς
Μᾶς ζητοῦν· Ἰλευθεριὰ λέν δὲν προφθάνης
Νὰ λύσης τὰ σκληρὰ δεσμὰ τῆς πλάνης;

Καὶ τί ὠφελοῦν ἂν ἄνεμοι φυσοῦσι
Στὴν Κεῖλαν νῆσον μὲ γλυκεῖα εὐωδία,
Καὶ θεαὶ τερπναὶ τὰ μάτια εὐχαριστοῦσι,
Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος ζῆ σ' ἀπελπισία
Καὶ τοῦ θεοῦ τὰ χεῖρα ὅλα σκορποῦσι
Ματαίως τὰ δῶρα μ' ἄπειρη εὐμενεία;
Ὁ εἰδωλολάτρης ὁ τυφλὸς πιστεύει.
Τοὺς λίθους καὶ τὰ ξύλα μόν λατρεῖ.

Ἡμεῖς τοῦ τὰς ψυχὰς πεφωτισμένας
ἔχομεν ἀπ' ἄνω μ' ἔξοχον Σοφίαν,
Θέλομεν ἀρνηθεῖ τὰς ἐσθυμένας
Ν' ἀνάψωμεν λαμπάδας; βοθηταὶ
Νὰ δόσωμεν εἰς ψυχὰς ἀγρυπνημένας;
Κύρηξε τὴν φωνὴν σου ὦ Σωτήρι·
Ἔως τὰ ἔθνη τῆς γῆς· ποῦ εἰν στὰ βάθη
Τὸ ὄνομα τοῦ Μεσσία καθεὶς νὰ μάθη.

Τὴν φωνὴν του ἀπλώσατε ὦ ἄνεμοι
Καὶ σεῖς νερὰ κινήσατε μὲ τόσα
Ὀρμὴ καθὼς θάλασσα φουσκομένη
Μπορεῖ ἀπὸ πόλο εἰς πόλο ν' ἐξαπλώσῃ
Ἀφ' ὅτου τὴν ἐξαγορασμένην
Φύσιν ὁ Ἄμνὸς ἐσφάγη διὰ νὰ σώσῃ
Καὶ ὡς Πλάστης καὶ Σωτὴρ εἶχ' ἐπιστρέψῃ
Μακάριος ἡγεμὼν νὰ βασιλεύσῃ.

Ἡ παρούσα ἐκδίδεται καθε Σάββατον, ἡ τιμὴ τῆς κατὰ τρίμηنيαν εἶναι ἐν τάλληρον δίστηλον.

Εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.